

DUNAMELLÉK

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny – 31. szám
2018. december

Egyházkerületi Közgyűlés 2018. november 8.

9. Főgondnoki székfoglaló beszéd

Előterjeszti: Veres Sándor főgondnok

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!
Kedves Testvéreim!

Az első szavak a hálaadásé. Hálát adok Urunknak, hogy Dunamelléken is van választott népe és vannak elhívott szolgálói. Hálát adok a gyülekezetekért, az előttünk járó és a most szolgálatban lévő lelkipásztorokért, presbiterekért, tanítókért, kántorokért, minden szolgáló testvérért. És hálát adok Urunknak, hogy ennek a közösségnek én is tagja lehetek.

Megköszönöm Egyházkerületünk Presbitériumainak bizalmát, hogy erre a megtisztelő, felelősségteljes tisztségbe megválasztottak. Egyben kérem a támogatásukat, a közös munkát, hogy hűségben megállva együtt tudjunk jó szívvel számot adni Urunknak, aki kiválasztott és elhívott bennünket.

Pál apostol a Korinthusi első levelében így ír az Úr elhívott szolgálóiról: „Úgy tekintsen minket minden ember, mint Krisztus szolgálóit és Isten titkainak sáfárait. Márpedig a sáfároktól elsősorban azt követelik, hogy mindegyikük hűségnek bizonyuljon.” (1Kor 4,1-2.)

Tőlünk csak egy kívántatik; sokon vagy kevesen, csak a hűség!

Ez a kapocs, amely összeköthet engem is a nagy és tiszteletreméltó elődökkel, közülük kettőt kiemelve: a 100 évvel ezelőtt elhunyt nagy államférfit, a miniszterelnök gróf Tisza Istvánt és közvetlen elődömet Tökéczki Lászlót. Mindketten erős hittel, és népünknek való elköteleződéssel végezték főgondnoki munkájukat, egyikük a Dunántúlon másikuk Dunamelléken, Isten dicsőségére és az emberek javára.

1950-ben születtem egy bakonyi református faluban, Szentgálon, ahonnan édesapám 1945-ben tábori lelkészként választott társat. Egy nagykunsági mezőváros több ezer fős gyülekezetében lelkészgyermekként olyan családban nevelkedtem, ahol esténként szólt az ima és szállt az ének. Gyermekként éltem meg '56 csodáját, majd a szomorúságot. Csak felnőttként értettem meg, mit jelentett édesapám akkori beszéde a szabadságról, hogy az először nálunk meghúzódo emberek a lincselés elől menekültek a lelkészlakba, majd azok a diákok aludtak nálunk, akiket súlyos ítélet fenyegetett, hogy egy alkalmas pillanatban elhagyják az országot.

Ma már tudom, hogy ezen túl az 1962 Karácsonya előtti, azonnali állásvesztés – ma így mondjuk: egyházi hátratételek – oka a túl sok konfirmandus, a túl sok evangelizáció (Dobos Károlyék), az angoltanárral fordítottatott Spurgeon-prédikációk voltak, az '56-os szerepvállalás mellett. Egy kis faluba kerültünk, ahol a lelkész és családja harangozott, templomot takarított. Egy pár hónapra, az iskola miatt, a családtól is távol voltam. Ekkor vettem elő a dobozba gyűjtött aranymondásokat, a gyermek-istentiszteletek végén kapott ígéretet, amelyeket egyes Bibliák vastagítva jelölnek. Ezek voltak az evangéliummal való mélyebb találkozásom meghatározói. Az új iskolában még volt lehetőségem megélni, hogy mit jelent összevont osztályokba járni, ahol egy teremben két évfolyamot tanítottak. 14 évesen Édesapám konfirmált, bizonyossággal mondhatom, hogy nem ki, hanem be.

Kedves Testvéreim! Mindezt azért kívántam hosszabban elmondani, hogy egyrészt megerősítem a gyermekmunka minden időben való fontosságát, másrészt figyelmeztessenem önmagunkat, abban a bizonyos „negyven évben” hűségben megállókra. Napjainkig tartó súlyos kérdés az egyház szolgáinak elbukása, a besúgó- és ügynökkérdés. Már nagyjából mindent tudunk, csak hiányzik egy őszinte lezárás. Bűnvallás és megbocsátás.

De ideje lenne többet szólni azokról, akik „hűségesnek bizonyultak.” Akik ma is példaképek lehetnek. Ez nem lezárás, hanem egy megerősítő folyamat. Vállaljuk ennek elindítását.

Tanulmányaimat Budapesten végeztem, majd erősáramú villamosmérnökként, szakértőként, oktatóként dolgoztam, beruházásokat irányítottam. Életemnek döntő időszakai voltak: gyermekeim születése, a presbiteri elhívás, a tahi gyerektáborokban végzett tízéves szolgálat és a békásmegyeri templom építése. 1991-ben Csillaghegyen lettem gondnok, majd egyházmegyei tanácsos, később gondnok, zsinati tag, kerületi főjegyző. Ezen az úton ismertem meg a mai Református Egyház sokszínűségét, színét és fonákját. Sokan segítettek, lelkipásztorok, presbiterek, gyülekezeti tagok. De megtanultam azt is, hogy körülményeim között elégedett legyek, ahogy azt Pál mondta a Filippi 4,12-ben. Hálát adok Urunknak az elhívásért, a vezetésért és a testvérek szeretetért. Van mit visszaadnom.

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt 70 évben a világban három nagy folyamat változtatta meg az emberiség életét, amelyekkel kapcsolatban az Egyháznak is fel kell készülnie a válaszokra! Ezek a következők: a biológiai (biokémiai) forradalom, a digitális forradalom a felgyorsult technológiai fejlődéssel és a mesterséges intelligenciával, valamint a külső-belső migráció.

A biológusok arról írnak, hogy a kiterjedt gyilkos hatású szennyeződések, amelyek megrontják a belélegezett levegőt, az ivókészletet és a termőföldet, az emberiség vesztét okozhatják, miközben a biológiai felfedezések kontroll nélküli alkalmazása társadalmi zűrzavart okoz, amelyhez kapcsolódik a személyiség zűrzavara, pusztulása. Ebben a zűrzavarban az értékrendek teljesen felborulnak, eluralkodik a félelem, középpontba kerül a testiség.

De hol van az egyház? Hol vannak a hívő közösségek? Kerítés mögött, hetente egyszer kaput nyitó nagy épületekben? Sokan talán így látják azok közül, akik elveszetteknek érzik életüket.

Az egyház feladata, hogy közösségeiben és hívő tagjainak mindennapi életében tanúságot tegyen az isteni szeretetről, a Teremtőről és a Megváltóról. Az egyház feladata az evangélium hirdetése, felelőssége, hogy láthatóan, érthetően és érezhetően jelen legyen a világban. Teheti mindezt a félelemmel szemben, mert az erőnek, a szeretetnek és a józanságnak lelkét adta

nekünk az Úr. A zarándok egyház képéből fakad, hogy egymásnak útitársai vagyunk hazafelé. Felelősök vagyunk egymásért, és ez minden keresztyénre vonatkozik. A félelmekkel teli, rettegő, zűrzavaros személyiségű embertársunk Krisztushoz vezetése az új evangelizáció útja, és a kísérő számára az újra-evangelizáció lehetősége a szolgálat által. Egy sajátos, Istentől rendelt útitársi szövetség. Az egyház küldetését legteljesebben gyülekezeteiben éli meg. A gyülekezet a legtágabb családi kör (amíg tudjuk, hogy ez mit is jelent!). Sok magányos ember számára pedig maga a család.

Röviden szeretnék szólni a Református Egyház és magyar népünk jelenlegi helyzetéről, állapotáról. 2013-ban ismertük meg a 2011-es népszámlálás eredményét. Ha őszinték akarunk lenni, akkor megvalljuk, hogy láttuk, tapasztaltuk a fogyást, ismertük a népmozgalmi adatokat, mégis megdöbbentő volt, hogy 10 év alatt 1millió 622 ezerről, 1millió 152 ezerre csökkent a magukat reformátusnak vallók száma. Közel 500 ezer ember. Csak a helyzet súlyosságáért jegyzem meg, hogy a magukat katolikusnak vallók 1millió 600 ezerrel lettek kevesebben. Hiba lenne, ha csak másokban keresnénk ennek okait. És csak halkan jegyzem meg, hogy még ezek a számok is nekünk kedveznek.

Az egyik objektív tényező, hogy az emberek és a látható egyház találkozási lehetőségei csökkentek. Az 1950-es években elkezdődött, az utóbbi huszonöt évben felgyorsult a lakosság elvándorlása, a falvakból városokba költözése. Két-háromezres falvakból lett 200-300 fős elfogyó település. Már nincs munkahely, már nincs iskola, már nincs orvos, már rosszak az utak, és akadozik a közlekedés. Már nincs többgenerációs család, már nincs helyben lakó lelkész.

Az elmúlt tizenöt évben megszűnt közel 100 anyaegyházközség, és több mint 100 helyen szolgál úgy lelkipásztor, hogy emberi ismeretek alapján tudja, hogy ő azon a településen az utolsó helyben lakó lelkész. Különösen fájó, hogy a falvakból elvándorlók sem találták meg a városokban lévő gyülekezeteket. Ebben a helyzetben megrendült az elfogyó gyülekezetek tagjainak – és néha a lelkipásztoroknak is – a küldetéstudata, hitvalló öntudata.

A Református Egyház megpróbál választ adni a XXI. század kihívásaira, amikkel a ma egyházának szembe kell néznie. A kulturális, a demográfiai és a gazdasági változások az egyháztagság fogyását vetítik elénk, ami döntő módon visszahat egyházunk életére. A 2011. szeptemberi tematikus zsinat kezdeményezésére létrejött Egyházi Jövőkép Bizottság 2013-2014-ben elvégzett munkája alapján három fő témakörben jelezte, hogy változtatásokra van szükség. Ezek a következők: 1. A gyülekezetek missziói tudata. 2. Az egyház szervezete és működése. 3. Az intézmények szerepe. **Az elkezdett munkát folytatni kell!**

Nem a mi feladatunk, hogy most mindenre válaszokat találjunk, de pár dolgot el tudunk mondani.

1. A megváltozott társadalmi környezetben meg kell találnunk az evangélium hirdetésének a mai kor emberét elérő, és megszólító módját és formáját. A környezet szekularizációja (elvilágiasodása), a hatalmas közömbösség, a krízishelyzetben fellépő tévtanítók, és a média keresztyén vallásellenessége mellett, és ezekkel szemben kell hitvallást tennünk.

Mit tegyünk? Végezzük a missziót! Ha néhány szóban próbálnánk meghatározni a missziót, első helyen áll az imádkozás, az élő ige hirdetése, az Isten akaratára való figyelés, majd ez folytatódik a meg nem álló, szüntelen folyó, sokirányú szolgálattal, és a szinte mindenképp felett álló krisztusi szeretet gyakorlásával. Igen fontos a mindenkor készenlétben álló lehetőség és

kötelesség, a folyamatos, pillanatnyi igényként jelentkező lelkigondozás, a könnyek letörlése, a helytelen életutak lezárásában való segítség, és Krisztus szeretetének bármely órában való átadása.

Ez a munka nem lehet időszakos, sem napszakos, sem óránkénti, hanem szüntelen való. A missziós lelkület azt jelenti, hogy ahogyan szeret minket az Úr, ahogyan megbocsátja bűneinket, úgy tudunk mi is másokat szeretni előítélet, megbélyegzés nélkül.

Az egyház létét mutatjuk fel a világnak, amikor az Isten igéjét meghalló, és arra felelő, mint a keresztség felől jövő, és az úrvacsora felé tartó gyülekezet látható lesz. Ajtajait és ablakait szélesen kitarja, hogy szavakban és cselekvésben az egész világ számára megvallja, hogy Jézus Krisztus az Úr!

2. A misszió végzéséhez először vissza kell adni a gyülekezeteknek, a gyülekezet tagjainak hitvalló öntudatát, küldetéstudatát. Megfáradt, elkeseredett lelkészeinket át kell ölelni, külső körülményeiket javítani, fizetésüket rendezni kell. Mindezek mellett munkatársakra van szükség. Olyan presbiterekre, akik a lelkész munkáját segítve, önmaguk is szolgálatot végeznek. Olyan gondnokokra, akik tudnak együtt imádkozni a lelkésszel, és együtt akarják szervezni a gyülekezet életét.

De az igazi gyógyítás az elhívásban való ismételt megerősítés. Ahogy a Római levélben olvassuk: „Mert aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog. De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akiről nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Amint meg van írva: „Milyen kedves azoknak a jövelete, akik az evangéliumot hirdetik!” (Róm10,13-15.)

4

Keveset beszélünk róla, de úgy gondolom, hogy a laikusok, és kiemelten a presbiterek bevonása mind a gyülekezetépítésbe, mind a közegyházi feladatok végzésébe nem ideális. Sokszor hiányzik a bizalom, az elfogadás. Nagymértékben változna a kép, ha a presbiterképzést az egyház, a kerületek és a megyék jobban magukénak éreznék, és ha lelkészeink is fontosnak tartanák munkatársak felkészítését. Jelenleg törvényeink azt írják elő, hogy az a teljes jogú egyháztag lehet presbiter, aki a Szentírásról, hitvallásainkról és az egyházi életről biztos ismerettel rendelkezik. Tegyük róla, hogy ez így legyen! A következő lépés az elfogadás, a szolgálatba bevonás a feladatok megosztása. Egyházunkért, küldetésünk betöltéséért közösen viseljük a felelősséget, bár tudjuk, hogy lelkészeinknek, espereseinknek, püspökünknek fokozott a felelőssége. A lelkipásztornak vállalnia kell a „pasztorálást”, a presbitereknek az abban való feltétel nélküli segítséget, és egy sor anyagi, műszaki-gazdasági feladat teljes körű megoldását. Mindkét tisztség választott, ahol a választók egyaránt Isten akaratát keresik. Így fogadjuk el egymást „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg.” (1Kor 12,13.)

3. Fel kell készülni a lelkészképzés részbeni megváltoztatására. Az egyháznak gyülekezeteiben és középfokú oktatási intézményeiben sokkal nagyobb figyelmet kell fordítania az ún. előképzésre, a megérintett, elkötelezett fiatalokkal való külön foglalkozásra, foglalkoztatására.

Súlyosabb, de megkerülhetetlen kérdés a felvételi korhatár megemlése, és három vagy több éves előzetes munkavégzés, vagy más tanulmányok igazolása. Egyrészt felelősebb magatartás szükséges mind a tanulmányok elsajátításához, mind a szolgálatok elvégzéséhez, másrészt a lelkipásztornak nem csak azt kell ismernie, akiről tanúbizonyságot tesz, hanem azokat is,

akiknek szól, és azt a környezetet, amiben élünk. A harmadik az egyház és teológia közötti kapcsolat szorosabbá tétele, a lelkész szak esetében akár szakfelügyeleti jelleggel.

4. Az állami támogatásokból most folyó építkezések, ezen a területen a Református Egyház számára az elmúlt 80 év legnagyobb lehetősége. A megújuló egyházi épületek külsejükben is vonzóak, a belső részekben pedig a mai kor emberének életkörülményeit figyelembe vevő helyiségekkel rendelkeznek. A tiszta, fűthető helyiségek, megfelelő vizesblokkokkal, a hitélet gyakorlását segítik, és lehetőséget adnak a környezetben élők megszólítására is.

A parókiák felújítása, modernizálása a lelkipásztorok és családjuk számára teremt megfelelő életkörülményeket. A gyülekezet- és a közösségépítés szempontjából lényeges a megfelelő spirituális tér biztosítása, ez a templom, amely a hitélet gyakorlásának kiemelt helyszíne, és megjelenésével a település lakói felé hívó üzenet. A gyülekezet erősödésének lehetősége az azonos korban, vagy helyzetben lévők (gyermekek, fiatalok, házasok, idősek stb.) összejövetelének biztosítása, a hétközi alkalmak (imaórák, missziós képzések) megtartása. Ennek helye a gyülekezeti ház vagy gyülekezeti terem. A gyülekezet ebben a közösségi térben teremthet kapcsolatot a világgal, a keresztyén értékrend szerinti, a környezet felé nyitott alkalmak megtartásával. Híd a világ felé és lehetőség a misszióra.

Felelősségünk, hogy ahol teljesen elfogyott a népesség, és láthatóan nincs remény a visszatelepülésekre, ahol már üresek az épületeink, oda ne adjunk építési támogatást! Ezeken a helyeken meg kell vizsgálni, hogy milyen célra lehetne mégis használni épületeinket. A környezeti adottságok függvényében lehet táborhely, egyházi pihenő- és továbbképző hely, vagy a későbbiekben – állami támogatással – idősek otthona. Végző esetben – mielőtt összedőlné, vagy kaszinót csinálnának belőle – bontsuk le mi a templomot, és köveiből építsünk ott, ahol az emberek vannak!

Ahol megjelennek az emberek, sokan közülük reformátusok, ott kezdjük el gyülekezetet építeni. A Dunamelléki Egyházkerületben az elmúlt hét évben 15 ilyen helyen indult meg a szolgálat, a kerület anyagi támogatásával, fiatal lelkészekkel, sokszor bérelt helyiségekben. Csak néhány példa: Monorierdőn és Csömörön már kész a gyülekezeti ház és a lelkészlakás, az első helyen hamarosan befejeződik a templom építése, a másik helyen most kezdődik el. Befejezés előtt áll a taksonyi és a soroksári templom, jövőre kezdődhet a diósi építkezés.

5. A generációk megváltozott jellemzői miatt is rendkívül fontos a minél fiatalabb korban történő, a gyermek, illetve a fiatal korának megfelelő oktatása, hitre nevelése. Ezért örömmel üdvözljük az óvodák létesítésének lehetőségét. Örülünk iskoláinknak is, ahol az egyházi jeleget, a keresztyén értékrendet, református hitvallásunkat elsősorban az oktató hite, személyisége fogja alapvetően meghatározni. És van még egy dolog, ami megkülönbözteti a világi iskolától: döntésre készlet. Dönteni kell, hogy milyen a kapcsolat a világgal, embertársammal és az Istennel.

Örömmel szólhatok arról, hogy ifjúsági szervezeteink, ha csak kisebb területen is, de „hazatértek” a Horánszky utcába. A KIE, az SDG Református Diákszövetség, a REFISZ sokszor volt a református ifjúság missziójának kovásza. A több helyen lévő Egyetemi Gyülekezettel, szakkollégiumokkal együttműködve ismét nagy reménységünk lehet bennük. Célkitűzésüket így fogalmazták meg, amihez kapcsolódnak a középiskolások is: „Református egyetemi és főiskolai hallgatók élő közösségeként szeretnénk eljuttatni az Evangélium örömeit azon diáktársainkhoz, akik ezzel még nem találkoztak, és a Magyarországi Református Egyház közösségébe hívni őket.” Így legyen!

Lehetne folytatni a sort, de inkább azt vegyük észre, amit Isten készített számunkra. 2017-ben ünnepeltük a reformáció 500. évfordulóját. Kiemelt üzenete: az egyház megújulása, a tanítás megerősítése.

Amikor a történelem során az egyház elhanyagolta a tanítást, akkor mindig süllyedés következett, amikor megbecsülték, gyakorolták, akkor a hitbeli megmaradást szolgálták. Egy előadás kapcsán képletesen mondta Szabó István püspökünk, hogy ha a keresztyén ember „irodalma” a Szentírás, akkor „nyelvtana” a hitvallás. A XVI. század egyházi életének egyik jellemzője volt a disputa, a beszélgetés, párbeszéd, vita. (Abban a században több mint 100 hitvallás készült.) Egyike volt ezeknek az Egervölgyi hitvallás, ami 143 atyafi egyhetes disputájának zárójelentése.

Napjainkban is szükség lenne ezekre a fórumokra, közösségi alkalmakra. Ha nem is biztos, hogy egy új megfogalmazású hitvallásra van szükség, de egy, a mai református egyházra és szolgálatára vonatkozó „egyháztanra” mindenképpen.

Akkor, lehet reménységünk a megújulásra?

Igen, lehet!

Mert voltak lelkipásztorok és presbiterek, akik az ország lerombolása, szétszakítása után, kitelepítések, meghurcolások, félelmek, kigúnyolások között a feltámadott Krisztust hirdetve, hűséggel megálltak. Hogy iskoláink elvétele, intézményeink bezárása, majd az '56-os forradalom utáni, helyenként még erősebb külső – és szomorúan mondom belső – szétveretésünk után is folytatták futásukat, a hitet és a rájuk bízottakat megtartották.

Mert lelkipásztoraink hitték és éltek – ahogy azt Ravasz László vallotta –, maga az Isten terítette vállalkra a magyar református lelkipásztor palástját. Fiúi, személyes érintettséggel mondom, hogy szolgálatukat három meghatározó dolog jellemezte: a biblikus gondolkodás, a lelkes igehirdetés, és a rájuk bízottak végtelen szeretete.

Reménységünk van továbbá teológiai akadémiánkban, annak tanítói szolgálatra elhívott tagjaiban. Az elhívást meghalló, arra választ adni akaró teológus hallgatóinkban.

Reménységünk van a gyülekezetekben és intézményeinkben most szolgáló lelkipásztorainkban, hitoktatókban, kántorainkban, tanítóinkban, a presbiterek, a munkatársak és a hívő gyülekezeti tagok seregében. Köszönet értük Istennek.

De igazi reménységünk a győzedelmes zászlós bárány. A bárány, aki nem küldhet sem farkasokat, sem oroszlánokat, csak bárányokat, de olyanokat, akiket úgy megerősít, hogy el mernek menni a farkasok közé. Imádkozzunk érettük, imádkozzunk magunkért!

Zárszóként szóljon Isten szava a 90. Zsoltár utolsó verséből:

„Legyen Velünk Istenünknek, az Úrnak a jóindulata.
Kezeink munkáját tedd maradandóvá.
Kezeink munkáját tedd maradandóvá.”

13. Püspöki jelentés

Előterjeszti: Szabó István püspök

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Tegnap fejeztük be az Efézusi levél olvasását. Ennek végéről szeretném idézni Pál apostol szavát, aki, miközben arra buzdítja az efézusi szenteket, hogy imádsággal és könyörgéssel, Isten fegyvereit magukra véve álljanak meg mindvégig a hit harcában, hozzátoldja azt is: én-
rettem is könyörögjétek, hogy „adassék nekem szó számnak megnyitásakor, hogy bátorsággal ismertessem meg az evangélium titkát.”(Efézus 6,19.) Azért idézem az apostol szavait, mert a kérésében vallomás is van, mégpedig nemcsak szolgálatának sajátos körülményeiről, ahogy ezt a következő versben jelzi, hogy ti. bilincseket visel az evangélium ügyéért, hanem messzire mutató jelzés elhívásának és személyes elkötelezésének legmélyebb rétegeiről is. Igen, az a kérése, hogy Isten Szentlelke tegye őt bátorrá, amikor megnyitja száját. Ez az apostoli szolgál-
lat mindenkori helyzetét jelzi, egészen pontosan azt, amit Krisztus ígért tanítványainak, hogy ti. azon az órán, amikor hatalmasságok elé viszik őket, a Szentlélek megadja majd nekik, hogy mit szóljanak. Nyilván, ezt kéri Pál is, és ezért buzdítja az efézusiakat arra, hogy imád-
ságaikkal támogassák őt ebben a boldog bizodalomban. Mondhatnánk, hogy Krisztus szolgál-
nak, a bizonyágtévő életre elhívott keresztyéneknek isteni ígéreten alapuló szent várománya ez. Mindazáltal, találunk itt egy titkos mélységet is, és erről is szólni kell. Így mondja az apos-
tol: adassék nekem szó számnak megnyitásakor... A megnyitás, vagy megnyílás, vagy nyitás szó sok mindenre alkalmazható, leginkább azonban azt a mozzanatot írja le, amikor valaki –
ahogy szabatosan mondjuk – szólásra nyitja száját. És ez elvezet bennünket Lukács evangé-
lista történetéhez, aki Keresztelő János születésének körülményeit leírva elmondja, hogy a temp-
lomi szolgálatot ellátó Zakariás, miután hitetlenkedett, hogy késő vénségére gyermeke szüle-
tik, e hitelensége miatt mindaddig nem szólalhatott meg, amíg a gyermek meg nem született.
S amikor Keresztelő János megszületett, és a családnak döntenie kellett, hogy mi legyen a
gyermek neve, Zakariáshoz fordultak, aki, ahogy az angyal parancsolta neki, egy táblára felír-
ta, hogy János legyen a gyermek a neve. És ekkor, mondja Lukács: feloldódott (szó szerint:
megnyílt) megnyílt az ő szája, és azonnal szólt, és áldani kezdte Istent (Lukács 1,69.).
Vagyis az a bátorság, amiért az apostol könyörög, nem pusztán arra vonatkozik, hogy legyen
belső készsége, vagy mondjuk így: szív szerinti szólásszabadsága a bizonyágtételre, hogy
tudja mondani azt, amire eltökélte magát, hanem – ahogy a 20. versben mondja, arra is, hogy
bátran szóljon úgy, amiképpen szólania kell. Ehhez kell a bátorság. Hogy azt mondjuk, amit
mondanunk kell, és úgy, ahogyan kell. Hogy a szavunkban, az életünkben, a magatartásunk-
ban, az eltervezéseinkben, az egész életszemléletünkben ne keveredjék semmi, ami nem Isten
akarata szerint való.

Bizony, félelem és rettegés fog el bennünket, ha akárcsak a mi – közeli körülményeinket te-
kintve békés, de a tágasabb világ összefüggéseit látva – olyannyira nyugtalan világunkban azt
kell mondanunk, amit mondanunk kell, és valóban azt, amit csak mi mondhatunk el, mert ha
nem mondjuk, más nem fogja elmondani, és akkor, jaj nekünk. Továbbá félelemmel és resz-
ketéssel viszonyulunk e nagy feladványhoz azért is, mert az evangélium titkáról van itt szó,
arról a „mysterium”-ról, amelynek nem a magyarázására vagyunk hivatottak, hanem arra,
hogy az üdvösség világosságában engedjük magát az ígét elmagyarázni, és megvilágítani a mi
életünket. Ahogy egy mai homiletikus mondja: nem helyes hozzáállás az ígéhez, ha úgy tekin-
tünk rá, mint valami homályos üzenetre, amit nekünk kell megvilágosítani, és megmagyaráz-
ni. Inkább fordítva: az ige az, amely bevilágít az életünkbe, Isten kegyelmének és dicsőség-
ének fényébe állítja, és megmagyarázza nekünk, mit jelent az, hogy egész életünknek Istennel

van dolga. Adja Isten, hogy mai közgyűlésünkön, és a délutáni lelkésszentelő istentiszteletünkön ez az apostoli belátás hasson át bennünket!

Főtiszteletű Közgyűlés!

Mindenekelőtt engedtessek meg, hogy e helyről is néhány méltató szót szóljak beiktatott főgondnokunkról, Veres Sándorról. Ez talán nem lenne szükséges, hiszen gyülekezetében, az egyházmegye közösségében, kerületünkben és a közegyházban végzett számtalan szolgálata, buzgó munkája és annak jó gyümölcse, szerény és szelíd személyisége, közvetlen barátsága mindazok iránt, akik az anyaszentegyház ügyében forgolódnak, és mostani egyhangú jelölése és megválasztása kellőképpen igazolja, hogy a jó munka jutalma a még több munka. Mégis köszönöm egyházkerületünk gyülekezeteinek, hogy iránta fejezték ki bizalmukat, mert ez nagy értékű jelzés arra nézve, hogy anyaszentegyházunkban még él (vagy már él) az értékes emberek megbecsülése. Azt kívánjuk tiszta szívből Főgondnok Úrnak, hogy Isten újítsa meg szüntelen erejét, segítse a rábízott és önként is vállalt feladatok teljesítésében, erősítse mély hitében egész egyházunk javára és Isten dicsőségére!

Az imént szoltam külső körülményeinkről, és ezekről még néhány évforduló kapcsán újra meg kell emlékezni. Vasárnap lesz száz esztendeje, hogy Németország kapitulációjával véget ért az I. világháború, vagy, ahogy akkoriban nevezték, a Nagy Háború. Az a háború elsősorban Európát dúlta fel, és mikor véget ért, sokak reménye az volt, hogy a háború feltételezett okait kiiktatva egyszer s mindenkorra elkerülhető lesz még egy ahhoz hasonló világégés. Ilyen megszüntetendő ok volt, a győztes hatalmak szerint, az Osztrák-Magyar Monarchia, és ezt darabokra is szaggatták a trianoni békediktátum révén. A háborút indító Monarchiát sok apró, kis országra szabdalták szét, mégpedig az ún. wilsoni elvek alapján, melynek értelmében meg kellett volna szünnie az ún. agresszív nacionalizmusnak. A húsz évvel később bekövetkező II. világháború fájdalmasan bizonyította, hogy ez téves elképzelés volt. Sőt, Európa, mi, magyarok pedig különösképpen valójában száz esztendeje szenvedjük a nagy háború megannyi átkát. Egy másik megszüntetendő ok, az akkori felfogás szerint, az egyházak sajátos nézetrendszere volt, ti. az a szégyen, hogy a brit egyházak a brit katonákat, a német egyházak a német katonákat, a magyar egyházak a magyar katonákat, az orosz egyházak az orosz katonákat szentelték be a háború mészárszékére vonulva. Az egyházak szent baldachint emeltek a fegyverek fölé. Ezért az 1920-as évektől kezdődően számos befolyásos teológus és egyházi ember az olcsó pacifizmus felé fordult, és amikor éppen felemelhetne volna szavát agresszív készülétek és embertelen törvények ellen, már tétlenül szemlélték az úgymond rajtuk kívül zajló eseményeket. Száz évvel a világháború után még mindig zavarban vagyunk, ha társadalmi és politikai kérdésekről kell nyilatkozni, ahogyan azt Brian Stanley egyháztörténész mondja: a XX. században a keresztyénség a kollektívizmus örületeire többnyire a legrosszabb válaszokat adta. S most, amikor a XXI. században a totális individualizmus felé lendül az inga, úgy tűnik, a keresztyén egyházak megint rossz válaszokat készülnek adni. Félreértés ne essék, egyáltalán nem látom rózsaszínben a kétszáz vagy háromszáz évvel ezelőtti dolgokat. Sosem éreztem hajlamot arra, hogy a távoli múltat dicső fénybe vonjam, és azon sóhajtozzak, hogy bezzeg milyen jó volt, mondjuk négyszáz éve. Hamarost a harmincéves háború kitörésére is emlékezni fogunk (1618.), amely vallási hivatkozással a korabeli Európa lakosságának szinte felét kiirtotta. Csak arra emlékeztetek, amiért az apostol és az efézusiak könyörögtek, hogy nekünk is itt, a mi időnkben el kell kérnünk a bátorságot arra, hogy azt mondjuk, amit Isten szerint mondanunk kell.

Meg kell emlékeznünk közelebbről Tisza Istvánról is, a régi Magyarország miniszterelnökéről, akit 1918. október 31-én gyilkoltak meg, magukat forradalmárnak nevező martalócok, s

akivel az akkori Magyarország végképp romjaiba dőlt. Ravasz László 1922 novemberében a Tisza István sírboltjánál mondott imádságában így sóhajtott fel: „Minden elveszhet, csak Te maradj meg nekünk, felséges Isten, mennyei Atyánk. Minden megcsalhat, de Te hű és igaz maradsz mindörökké; elvétetett tőlünk a dicsőség és az erő, Te vagy a mi nyereségünk, bástyánk és zászlónk, nincs más reménységünk; csak a Te szent és boldog neved, az a fölséges tény, hogy az élet Ura, Istene és nekünk Atyánk vagy!” Nem szép papos szólam ez, hanem mély belátás. És ha felidézzük Ravasz László püspök harminc esztendővel később tett utolsó püspöki jelentésének mély tanácsát: „befelé és fölfelé!”, akkor megértjük, hogy minden zaklattatás, romlás és veszedelem közepette is megadathatik nekünk az igaz életforma látomása.

Rövid szóval arról is meg kell emlékeznünk, hogy hetven esztendeje kényszerítették rá, először a református egyházra, majd a többi egyházra is az ún. Egyezményt, amely a református egyház missziójának gúzsbakötését, belső életének ellehetetlenítését, és intézményeinek végleges megcsonkítását foglalta magába. Ha volt Trianon 1920-ban, akkor volt egyházi Trianon is 1948-ban. Külön fájdalom, hogy a kommunista diktatúra idején ezt az Egyezményt, mint példaértékű és előremutató megállapodást ünnepeltették évről-évre, évtizedről-évtizedre a református egyházzal. S még mélyebb fájdalom, hogy voltak egyházi vezetők és teológusok, akik ehhez ideológiát is gyártottak. Csak ez lehet az oka annak, hogy amikor tavaly megállapodást kötöttünk Magyarország Kormányával, némelyek ehhez az 1948-as Egyezményhez hasonlították az eseményt. De hát – kérdezem én –, hogy lehet összehasonlítani azt, ami elvesz, azzal, ami ad, és hogy lehet összehasonlítani azt, amit zsarolással, bebörtönzéssel, ítéletekkel, fenyegetéssel kényszerítettek ki azzal, amit teljes szabadságunkkal tettünk meg?

Még egy évfordulóról szeretnék megemlékezni, amit a reformáció késői fejleményének lehet tartani. Most lesz négyszáz esztendeje, hogy elkezdődött a dordrechi zsinat. Mint tudjuk, a németalföldi reformátusok körében súlyos vitatkozás robbant ki az eleve elrendelés tanításával kapcsolatban, és a teológiai kérdés súlyosságára tekintettel – ma így mondanánk – nemzetközi zsinatot tartottak Hollandiában, Dordrechtben. Ezen a majd fél évig tartó tanácskozáson nemcsak németalföldi, vagyis holland küldöttek vettek részt, hanem skótok, angolok, franciák, németek, skandinávok és svájciak is. A kor viszonyaira jellemző, hogy magyar küldött nevét nem olvassuk a résztvevők névsorában. Az ott megalkotott dordrechi kánonok nem lettek egyházunk hitvallási anyagának részévé, sőt évszázadokig inkább csak kuriózum volt a számunkra, még a XX. század elején induló történeti kálvinizmus idején is. Aztán néhány éve, a rendszerváltás után belekóstolhattunk mi is az ún. ötpontos kálvinizmusba, amely éppenséggel a dordrechi zsinat végzéseire megy vissza, de jól meg is mutatja, hogy érdemes lett volna négyszáz esztendővel ezelőtt is megfontolni Kálvin szavait, aki a predestinációról értekezvén jelzi, hogy roppant veszélyek között hajózik az, aki Isten titkainak a tengerén halad. És, hadd tegyem hozzá, nem biztos, hogy öt ponttal simán révbe ér.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Mai közgyűlésünkön látszólag ijesztően sok napirendi pontunk van. Szokás szerint is, és erre tekintettel is kétnapos közgyűlést hirdettünk meg, de reményünk van arra, hogy fegyelmezett és jó munkával ma délutánra a tárgysorozat végére érhetünk, és azzal a reménnyel vonulhatunk majd át a Kálvin téri templomba lelkészszentelésre, hogy nem töltöttük feleslegesen együtt a mai napot. A jó tárgyalás érdekében engedjék meg, hogy néhány ajánlást tegyek a tárgysorozati pontok némelyikéhez. (Nem mindegyikhez!) Mindenekelőtt a missziói jelentésről szeretnék szólni, jelezve azt, hogy köszönettel tartozunk Faragó Csabának, aki magára vállalta a jelentés elkészítését, miután Böttger Antal, a Missziói Bizottság elnöke ez év során lemondott tisztéről. A leglényegesebb megállapítások arra irányulnak, hogy egyházkerületünk

élete átalakulóban van: számos helyen elnéptelenedés őrli gyülekezeteinket; és lelkipásztoraikat, hitoktatóinkat, gyülekezeti munkásainkat roppant módon igénybe veszi a szórvány-munka. Fáradtságuk és kedvtelenségük mindenképpen orvosolandó. Több egyházmegyéből érkeznek jelzések, hogy a lelkészi közösség is igyekszik együtt megerősíteni a fáradó és landadó kollégákat. Más helyekről örvendetes hírek érkeznek másról, hiszen gyülekezetszervező programunk szép eredményeket mutat. Itt azonban a munka másféle intenzitása miatt fáradnak meg gyakran szolgatársaink. Tudatosan is törekszenek arra, hogy munkatársakat vonjanak be a gyülekezetalapítás és -szervezés nagy ügyébe, amihez csak azt a kívánságomat tudom hozzáfűzni, hogy a legideálisabb az lenne, ha a presbiterek szegődnének melléjük társul és segítőül. Ez sok helyen így van, köszönet érte. De élnem kell azzal a megjegyzéssel is, hogy másutt, sajnos, a presbiterek nem segítői akarnak lenni a lelkészeknek, hanem felügyelői, beszámoltatói, főnökei, menedzserei. Az elmúlt esztendőben lefolytatott presbiteri tisztújítás néhány esetben mindmáig tartó civakodással zárult. Ha ezekbe az ügyekbe beletekintünk, pontosan azt látjuk, amit az imént mondtam. Hallok hangokat arról, hogy miközben a lelkipásztorok eltökélten végzik missziói szolgálatukat, a magukat díszpáholyba képzelő presbiterek diktatúráról kiabálnak. Hallok olyanról, hogy presbiterképzőről hazautazó atyafiak nagy lelkesen több tucat pontba foglalják össze a lelkipásztor teendőit, s magukat nyomban felügyelőbizottságnak nevezik ki. Aztán, ha összeadjuk az általuk megkövetelt időt, az nem 168 órára jön ki, hanem 320-ra – alvás nélkül. Hallok olyanról, hogy megkérdőjelezzik a lelkipásztor hitelességét, és bíróságra rángatják. Nincs ez így jól! Csak kívánni tudom, hogy Presbiteri Szövetségünk is találja meg végre a Szövetség alapokmányában foglaltak értelmében az utat presbiter testvéreinkhez, hogy meggyőzze őket: ők a lelkipásztor munkájának segítői abban, hogy az evangélium titka minél nagyobb világosságban ragyogjon fel mindenki számára.

A tanulmányi és katechetikai jelentés egyaránt jelzi azt a paradox helyzetet, hogy miközben vannak gyülekezeteink, ahol az elvándorlás miatt már alig-alig látni gyermeket, aközben más gyülekezetekben akár az iskolai hittanban, akár a gyülekezeti katechézisben sok-sok gyermek vesz részt, ám szüleiket alig-alig látni istentiszteleteinken és egyházi közösségeinkben. Ha legalább annyi szülő járna a templomba, mint ahány hittanosunk van, bizony nem 15 új templomot kellene építeni, hanem még vagy ötvenet, hogy mindenki elférjen. Reméljük, hogy egyszer bekövetkezik ez is! Sok gyülekezetünk fáradozik azon, hogy belső életét elmélyítse – konferenciákkal, táborokkal, kiskörök szervezésével, és még számtalan módon. Vannak, akik aggályosnak látják ezt a belső mozgást, pedig talán lehetnének bölcsék is, és szemlélnétnék ezt úgy is, mint életjeleket, mint a belső közösség erősödését, mint fontos igényt egy olyan korban, amikor nem hogy egy-egy lakás vagy ház szigetelődik el a másiktól, hanem már egy-egy családon belül sincs élő közösség a családtagok között, Aki persze egy gyülekezeti kirándulástól várja a megelevenedést, az nyilván téved. Mint ahogy az is, aki a roppant értékű felújítási támogatásokra is úgy tekint, mint egyházunk megújulásának kulcsára. De talán egyre kevesebben vannak kerületünkben is azok, akik a szükséges megújítási munkákat, renoválásokat és építkezéseket az evangéliumi minőséggel keverik, és még kevesebben vannak olyanok, akik úgy gondolják, hogy Isten szent házának csak akkor van hitelessége, ha már beszakad a teteje, és egy lelkipásztor is csak akkor lehet méltó szolgája az Úrnak, ha reszket a bordája az éhségtől. A rekonstrukciós program, az energetikai program, az óvodafejlesztési program, a templomépítési program – nem győzöm hangsúlyozni – nem az egyház létének alapja és elkerülhetetlen feltétele, de mindenképpen része az egyház jólétének. Legyünk hálásak Istennek, hogy olyan korban élhetünk, amikor külső, kormányzati támogatással elvégezhetjük ezeket a munkákat. Hogy értsük jól, miről szólok, csak azt az egy tény hadd említsem, hogy az I. világháború során nemcsak a harangokat vitték el a tornyokból, hanem gyülekezeteink túlnyomó többsége kevéske megtakarított vagyonát hadikölcsönökbe fektette, ami mind oda-vezett a vesztes háborúban. Továbbá, a II. világháború után a diktatúra is azzal kezdte, hogy

az egyházak kevéske működő vagyonát kárpótlás és jóvátétel nélkül kisajátította. Becsüljük hát meg, ami most rendelkezésünkre áll, úgy, ahogy ezt Sebestyén Jenő jól ismert szólása kifejezi: ne becsüljük sem túl, és ne becsüljük sem alá, hanem mint a gondviselés eszközeit becsüljük meg, és ne vessük el. (Ámbár, ha jól emlékszem, erről már a II. Helvét Hitvallásnak is volt néhány szava.)

A tanulmányi jelentés jelzi, hogy 2020-ban Magyarországon lesz az Eucharisztikus Világkongresszus. Nyilván nem intézhetjük el azzal, hogy ez a katolikusok dolga, és nem a mi ügyünk, és talán nyílik mód arra, hogy újranyissuk az úrvacsoravitát. Pár évvel ezelőtt a Heidelbergi Káté új fordítása kapcsán a jól ismert 80. kérdést illetően volt némi heves vitatkozás és sértett dohogás amiatt, hogy Zsinatunk nem törölte ki a Káté kétségtelenül erős kitételét. Az akkori vitában is azt hangoztattam, amit most újra hangoztatok, hogy a vitás teológiai kérdéseknek nem az a megoldása, hogy eltöröljük a régiek heves és erős kifejezéseit, hanem az, hogy más feltételek között, tapasztalatainkat mérlegre vetve, ellenségeskedés és sanda egyházpolitikai megfontolások nélkül újratárgyaljuk a kérdéseket. A múltat nem lehet eltörölni, és nem is szükséges. Sőt, ha nem méltányoljuk a régiek szenvedélyét az igazság iránt (még ha indulataikat nem is fogadjuk el), leginkább csak az derül ki, hogy minket már nem érdekel az igazság. Adja Isten, hogy a magunk úrvacsorai gyakorlata és felfogása is megújuljon ennek az eseménynek a fényében!

A diakóniai jelentés tömören számol be néhány eseményről és adatról, méltányolva az igyekezetet és szóvá téve a renyhéséget. Én ehhez most csak néhány köszönő és buzdító szót szeretnék hozzáfűzni. Egyrészt igen hálás vagyok egyházkerületünk gyülekezeteinek, hogy amikor nagy szükség mutatkozik valahol, bőséggel és jókedvvel adakoznak erre a célra. Nincs értelme más kerületekkel összehasonlítani ezt, de nem mi vagyunk az utolsók. És egy szép példát is hadd hozzak a közgyűlés elé. A Délpesti Egyházkerület kezdemenyezte, és gyakorolja is azt a szép szokást, hogy amikor beiktatás, jubileum, ünnep, hálaadás van egy-egy gyülekezetben, ahova más gyülekezetek küldöttei is ellátogatnak, akkor annak az alkalomnak a perselypénzét egy meghatározott célra fordítják, mondjuk egy szükségben lévő gyülekezet megsegítésére. Szépen megtanít ez minket arra, hogy amink van, azt mind kaptuk, és hogy ilyen módon is kifejezhetjük Isten iránti hálánkat. Igen tetszett sok esetben, hogy az adakozást hirdető lelkipásztor ezt nemcsak tessék-lássék módon hirdette a gyülekezetnek, hanem jó szívvel és lélekkel. Másutt nem mindig tapasztaltam ezt. A leginkább azon ütköztem meg egy alkalommal, hogy a több százmilliós támogatásból épült templomszentelésen a lelkipásztor azon aggodalmaskodott, vajon kitelik-e majd a perselypénzből a szeretetvendégség költsége? De, nyilván én vagyok a hibás, mert hát jaj annak, aki megbotránkozik.

Főtiszteletű Egyházkerületi Közgyűlés!

Örömmel számolok be arról, hogy Zsinatunkon, a Generális Konventen, az országos esperesi értekezleteken, a különböző konferenciákon jó békességet és egymás iránti szeretetet tapasztaltam. Szükségünk is van erre, hiszen nem elég számtalanszor idéznünk a régi igazságot, miszerint, ha az anyaszentegyházat elnyomják és üldözik, ha az igazság beszédei miatt hátrátételt kell szenvednünk, ha a drága evangéliumot ki akarják verni a szánkából, és az Isten országa reményét kiűzni a szívünkből, akkor talán még nincs olyan nagy baj. Hiszen az egyház olyan üllő, amin sok kalapács elkopott már. De ha Isten kegyelméből és gondviselő jóságából bőséggel van eszközünk, vagyonunk, pénzünk, javunk, bizony fennáll a kísértés, hogy a boldog gazdag módjára mi is azt mondjuk: egyél-igyál én lelkem, tedd magad kényelembe! S még inkább fennáll a veszélye, hogy jó dolgunkban egymásnak rontunk, civakodunk, és min-

denkinél bölcsőbbnek és okosabbnak képzeljük magunkat. Legyünk ma együtt úgy, hogy el-
kérjük Isten Szentlelkét: józanságra, bölcsességre és szeretetre.

Végül emlékezzünk meg szolgatársainkról, akik a legutóbbi közgyűlésünk óta mentek nyug-
díjba: Szerdahelyi Józsefné, Bölcske; Schmidt Ferenc, Kosd; Jakab Erika, Iváncsa; Alföldy-
Boruss Dezső, Bp-Kispest-Wekerletelep; Bóna Zoltánné, Dunavarsány; Nagy Péter, Bp-
Budafok; Ágoston Géza, Pánd; Takaró Károly, Bp-Kelenföld.

Részvétellel és a boldog feltámadás reménye alatt emlékezünk elhunyt szolgatársainkról is:
Hamar Istvánné, Szolnok; Bölcsföldi László, Velence, Kiss Mihály, Vasad, dr. Bartháné Ti-
már Judit, Szentendre; dr. Aranyos Zoltán, zsinati hivatal; id. Bán Béla, Dunapataj.

Az Egyházkerületi Közgyűlés 2018. november 8-án tartott ülésének határozatai

6. Új alkotótagok igazolása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy Édes Árpád és
Csizmadia Zsolt egyházkerületi tanácsos az esküt letette.

A Közgyűlés igazolja és megerősíti tisztségében Kalmár Péter világi, Hotorán Gábor János
lelkészi képviselőt, Sümegi Péterné, Vargáné Józsi Anita, Döbrössy Márton Tibor, Hufnágel
Anna tanári képviselőt.

Az új alkotótagok életére, szolgálatára Isten áldását kéri.

7. Az Egyházkerületi Választási Bizottság jelentése

Előterjeszti: Pintér Gyula

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Egyházkerületi Választási Bizottság
jelentését elfogadja.

8. A választás eredményének megerősítése

Előterjeszti: Dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Választási Bizottság által megállapí-
tott eredmény alapján Veres Sándort a Dunamelléki Református Egyházkerület főgondnoki
tisztségére megválasztottnak jelenti ki. Szolgálatára Isten gazdag áldását kéri.

9. A megválasztott egyházkerületi főgondnok eskütétele

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy Veres Sándor egy-
házkerületi főgondnok az esküt letette. Életére, szolgálatára Isten áldását kéri.

10. Lelkipásztorok eskütétele és oklevelek átadása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megállapítja, hogy Andrásai Márta Dóra, Bálint László Áron, Csapkovics Bertalan, Eke László, Ferencz Lilla, Hanvay Zoltán, Horváth Ádám, Jani Livia, Molnár Melinda, Nagy Richárd András, Nógrádiné Kovács Alexandra, Oláh Pál Olivér, Pál Eszter, Pető-Veres Kata, dr. Pétery-Schmidt Zsolt Máté, Sípos Dániel, Székely Zsolt Ferenc, Weiner Zoltán, Weiner-Legeza Luca, Zsolnai Gergő a lelkészi esküt letette, a lelkészi oklevelet átvette.

11. Lelkészszentelésre bocsátásukat kérőkről jelentés

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a huszonnégy lelkész kérelmét elfogadja. A lelkészszentelés időpontját a mai napon, november 8-án, 18.00 órára tűzi ki, a Kálvin téri templomban.

12. Jelentés a 2017. november 9-i lelkészszentelésről

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a 2017. november 9-én tartott lelkészszentelésről elhangzott jelentést tudomásul veszi. A felszentelt lelkészek életére, szolgálataira Isten áldását kéri.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetét fejezi ki a Budapest-Kálvin téri Egyházközségnek a lelkészszenteléshez nyújtott segítségért.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálás köszönetét fejezi ki Hantos Jenő nyugalmazott lelképásztornak, a lelkészek felszentelése körüli teendőikben hosszú időn át végzett áldozatos szolgálatáért.

14. Püspöki jelentéshez fűződő határozatok

Előterjeszti: Szabó Ferenc

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a püspöki jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a nyugdíjba vonult lelkészek egész életükben végzett szolgálatát megköszöni, áldott nyugdíjas éveket kíván!
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés Isten vigasztalását kéri hazatért lelkész testvéreink itt maradt családtagjainak.

15. Missziói jelentés

Előterjeszti: Faragó Csaba

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni Böttger Antal egyházkerületi missziói előadó hűségese munkáját.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a 2017. évről szóló misziói jelentést.

16. Tanulmányi jelentés

Előterjeszti: Dr. Szűcs Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a tanulmányi jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés javasolja a Zsinatnak, hogy az elkövetkező esztendő tanulmányi programjaként tűzze ki az úrvacsora mai értelmezését és gyakorlatának megvizsgálását, különös tekintettel a liturgiai és énekeskönyvi változásokra.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a tanulmányi munka integráns részének tartja a gyülekezeti tanítás, presbiterképzés szolgálatát. Ezt a feladatot a már működő képzésekkel összehangolva (Presbiteri Szövetség) támogatja, és ebbe egyházunk doktorainak, szakképzett munkatársainak szervezettebb bevonását tartja szükségesnek.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond a kebelbeli egyházmegyéknek, gyülekezeteknek a lelkészképzés támogatásáért. Szükségesnek tartja, hogy az egyházkerület és a Hittudományi Kar évente nyílt fórumon tárgyalja meg a lelkész- és vallás-tanár-képzés aktuális ügyeit. Megbízta az Elnökséget, hogy a Kar Dékánjával ezt a találkozót szervezze és hirdesse meg.

17. Iskolaügyi jelentés

Előterjeszti: Kocsis Imre Antal

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az iskolaügyi jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az egyházmegyei iskolaügyi jelentéseket elfogadja.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri az egyházmegyei iskolaügyi előadókat, hogy az iskolaügyi jelentések elkészítésénél az iskolaügyi bizottság által elkészített szempontsört használják a terjedelmesség elkerülése érdekében. A szempontsört az iskolaügyi bizottság az egyházmegyei előadók részére eljuttatja, amelyet a 2018. évi beszámolóhoz kérünk alkalmazni.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés örömmel állapítja meg, hogy a TOP 100 középiskolát rangsoroló kiadvány szempontrendszer szerint a legjobb száz között, négy református gimnázium közül három a Dunamelléki Egyházkerület területén működik:
Baár-Madas Református Gimnázium, Általános Iskola és Kollégium 29. hely
Szentendrei Református Gimnázium 61. hely
Gödöllői Református Liceum Gimnáziuma és Kollégiuma 69. hely
5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond az egyházkerületben működő nevelési-oktatási intézmények fenntartóinak, pedagógusainak, alkalmazottainak és diákjainak, és további munkájukra Isten gazdag áldását kéri.

18. Diakóniai jelentés

Előterjeszti: Derencsényi Zsuzsanna

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Kerület 2017. évi diakóniai munkájáról készített jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés Isten iránti hálával mond köszönetet mindazoknak, akik „akár csak eggyel is megtették” az irgalmasság és a szeretetből fakadó segítségnyújtás határon innen és túlra juttatott testi-lelki támogatását.

19. Gyűjteményi jelentés

Előterjeszti: Dr. Kozmácsné dr. Fogarasi Zsuzsa

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a jelentést beküldő egyházmegyei előadók munkáját.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhívja az egyházközségek, egyházmegyék vezetőinek figyelmét arra, hogy 2017 nyarán megjelent a „Magyarországi Református Egyház kulturális örökségének védelméről” c. új gyűjteményi szabályrendelet, mely minden szinten megnövekedett feladatokat ró ránk.

20. Építési jelentés

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálát ad Isten gondviselő kegyelméért, hogy a 2017. esztendőben is volt lehetőség építkezésre, felújításra Egyházközségeinkben.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés bölcs és megfontolt döntést kér minden Egyházközségtől az építkezés, felújítás megkezdése előtt, hogy erején túl ne kezdje azt el.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni Magyarország Kormányának az egyházkerület gyülekezeteinek adott támogatását.

21. Számvizsgáló jelentése

Előterjeszti: Derzsi György

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a beszámolót tudomásul veszi.

22. Katechetikai jelentés

Előterjeszti: Lenkeyné Teleki Mária

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megbízza az egyházkerületi katechetikai előadót, hogy a következő tanévben a Dunamelléki Református Egyházkerületre vonatkozó számadatokat elkérje a Zsinati Oktatási Hivaltaltól.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés kéri, hogy minden tanévben legyen katechetikai képzés lelkészek, hittanoktatók részére, melynek felelősei az egyházkerületi missziói referens és az egyházkerületi katechetikai előadó.

23. Egyházzenei jelentés

Előterjeszti: Vizi István

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a jelentést elfogadja.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés hálát ad Istennek a reformációs emlékévként áldásaiért, különösképpen is a hangversenyekért, zenés áhítatokért, ahol Isten tiszta Igéje a muzsika szárnyaló hangjain keresztül sokak szívéhez eljutott.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a gyülekezetekben szolgáló kántorok, kórusvezetők fáradozását, az énekkarok szolgálatát, a kántorképző tanfolyamok áldozatos munkáját.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés továbbra is bátorítja a gyülekezeteket az istentisztelethez kapcsolódó rendszeres énektanításra.

24. Média-informatika és sajtójelentés

Előterjeszti: Váradi Péter

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a jelentést!
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megköszöni a lelkipásztoroknak, családtagjaiknak, presbitereknek, gyülekezeti munkásoknak a 2017. évi sajtó-, iratterjesztési szolgálatot, kiemelve a ref500 programsorozatban vállalt feladatokat.
3. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés buzdítja a gyülekezeteket, hogy a felkínált sajtómegjelenési lehetőségeket bölcsen használják ki.
4. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megbízza az Egyházkerületi Tanácsot, hogy az informatikai eszközállomány felülvizsgálatára vonatkozó kérdésekre beérkezett válaszok kiértékelése alapján vizsgálja meg annak lehetőségét, hogy miként lehet korszerű eszközökhöz juttatni azokat, akiknek arra nagy szükségük van.

5. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés határozottan ajánlja az egyházközségek elnökségeinek, hogy használják a gyulekezetnev@reformatus.hu elektronikus levelezési fiókot, ha másra nem is, tájékozódásra.

25. Spirituális jelentése

Előterjeszti: Bölcsházi András

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés elfogadja a jelentést!

26. Világi főjegyzői tiszt megüresedése átváltásán

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés köszönetet mond Veres Sándor nagy hűséggel végzett egyházkerületi világi főjegyzői szolgálatáért.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés megbízza a rangidős világi jegyzőt az egyházkerületi világi főjegyző teendőinek ellátásával.

27. Zsinati képviselők igazolása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az egyházmegyék választásait tudomásul veszi és megerősíti. A megbízólevelet átadja dr. Zsengeller József Gyula zsinati lelkészi képviselőnek, Edes Árpád zsinati lelkészi pótképviselőnek és Csizmadia Zsolt zsinati világi pótképviselőnek.

17

28. A közös Zsinat dunamelléki képviselőinek jelölése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés – az eddigi gyakorlatot megerősítve – a Magyar Református Egyház Zsinatába az egyházmegyék elnökségeit delegálja.

29. Lelkészi képesítések hatályban tartása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. Dr. Egeresiné Szűrszabó Anikó lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.

2. Granzinné Varga Ágnes lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.

3. Szontágh Szabolcs lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
4. Kozák-Bella Virág lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
5. Szabóné Dűh Klaudia lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
6. Dr. Tóth Boglárka lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
7. Adamek Norbert lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
8. Cserháti László lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.
9. Németh Ildikó lelkipásztor lelkészi képesítését – a felterjesztő egyházmegye javaslata alapján – a Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés 2023. november 30-ig hatályban tartja.

30. Lelkészek többes jogviszonya

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Szabóné Pap-Szász Pálma lelkipásztor többes jogviszonyát engedélyező egyházmegyei határozatot megerősíti.
2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Balog Zoltán lelkipásztor többes jogviszonyát engedélyező egyházmegyei határozatot megerősíti.

31. Intézményvezetői megbízás

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés jóváhagyólag megerősíti Kocsis Imre Antal vezetői megbízását a Sylvester János Református Gimnázium és Szakgimnáziumban a 2018. augusztus 1. – 2023. július 31-ig terjedő időszakra.

32. A Ráday Gyűjtemény Alapító Okiratának és SzMSz-ének módosítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Ráday Gyűjtemény módosított Alapító Okiratát és módosított Szervezeti és Működési Szabályzatát elfogadja.

33. A Budapest-Északi Egyházmege adatvédelmi szabályrendelete

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Budapest-Északi Református Egyházmege adatvédelmi szabályrendeletét jóváhagyja.

34. Az Északpesti Egyházmege szabályrendelete a lelkészek gépkocsi vásárlásának segélyezéséről

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Északpesti Református Egyházmege-nek a lelkészek gépkocsi vásárlásának segélyezéséről alkotott szabályrendeletét jóváhagyja.

35. A Jánoshalmi Missziói Egyházközség megalakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Jánoshalmi Református Missziói Egyházközség megalakítását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal, és arra Isten gazdag áldását kéri.

36. Szórványok beosztása Bácsalmáshoz és Jánoshalmához

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi Bácsalmás, Bácsbokod, Bácsborsód, Bácsszőlős, Csikéria, Felsőszentiván, Katymár, Kunbaja, Madaras, Mátételke, Mélykút, Rém, Tataháza szórványokat Bácsalmás-Katymári Református Missziói Egyházközséghez beosztását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi Borota és Kéleshalom szórvány Jánoshalmi Református Missziói Egyházközséghez beosztását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal.

37. Felsőpakony anyaegyházközséggé alakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Felsőpakonyi Református Missziói Egyházközség anyaegyházközséggé történő átminősítését és átnevezését 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal, és arra Isten gazdag áldását kéri.

38. Nagykáta anyaegyházközséggé alakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Nagykáta-Tápióvidéki Református Missziói Egyházközség anyaegyházközséggé történő átminősítését és elnevezését, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal, és arra Isten gazdag áldását kéri.

39. Tápióbicske és Tápiószentmárton szórvánnyá minősítése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Tápiószentmárton és Tápióbicske szórvánnyá minősítését, és a Nagykáta-Tápióvidéki Református Egyházközséghez beosztását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal.

40. Az Erdőkertesi Missziói Egyházközség megalakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi az Erdőkertesi Református Missziói Egyházközség megalapítását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal, és arra Isten gazdag áldását kéri.

41. Északpesti szórványok beosztása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi az Északpesti Református Egyházmegye szórványainak beosztását.

42. Északpesti városi egyházközségek határainak megállapítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az Északpesti Református Egyházmegye határozatait, amelyekkel a Vác, Fót, Érd területén működő egyházközségek határait rendezi, jóváhagyja.

43. A Bodméri Missziói Egyházközség megalakítása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés tudomásul veszi a Bodméri Református Missziói Egyházközség megalakítását, 2019. január 1-jén kezdődő hatállyal.

44. A taksonyi imaház és parókia eladása

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

1. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés az új templom építésére tekintettel hozzájárul ahhoz, hogy a Taksonyi Református Missziói Egyházközség imaházát eladja.

2. A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a taksonyi régi parókia eladásához hozzájárul ahhoz, hogy a Taksonyi Református Missziói Egyházközség régi parókiáját eladja az új lelkészlakás megvásárlása után.

45. Galyatetői ingatlan vásárlása

Előterjeszti: Dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés felhatalmazza az Egyházkerületi Elnökséget arra, hogy a Mátraszentimre belterület, 1068 hrsz. alatt felvett 449 m² területű kivett üdülőépület, udvar megjelölésű, természetben Mátraszentimre Galyatető, Gyopár u. 2. sz. alatt található ingatlan megvásárlása ügyében eljárjon.

21

46. A Kárpát-medencei Református Ifjúsági Központ megszüntetése

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Kárpát-medencei Református Ifjúsági Központot 2018. december 31-vel megszünteti. Az ifjúsági központ vagyontát az egyházkerület jogfolytonosan tovább kezeli, a készpénzállományt ifjúsági missziói célra fordítja.

47. Pécs-hirdi ingatlanok ajándékozása a Baranyai Egyházmegyének

Előterjeszti: Szabó Ferenc

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés egyetértőleg tudomásul veszi, hogy az egyházkerületi elnökség jóváhagyta a Pécsi Református Szeretetszolgálat Alapítvány és a Baranyai Református Egyházmegye között megkötött ajándékozási szerződést.

48. Fellebbezés a Budapest-Pesthidegkúti Református Egyházközség tagjaitól

Előterjeszti: Dr. Szabó István

Határozat:

A Dunamelléki Református Egyházkerületi Közgyűlés a Budapest-Déli Református Egyházmegyei Tanács 9/2018 sz. határozata ellen benyújtott fellebbezést elutasítja.

2018. május 15. – 2018. november 30. között jelentett személyi változások

BARANYA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Fodor Ákos – Vejeti-Zalátára hl.

Hanvay Zoltán – Bisse-Túrony-Csarnótára bl.

BÁCS-KISKUNSÁG

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Dr. Egeresiné Szűrszabó Anikó – visszarendelve Szentkirályról bl.

Komádi Róbert – Kecskemétre iskolai bl.

Kókai Géza – visszarendelve Szentkirályról hl.

Kuti József – visszarendelve Méntelekről hl.

Pál Eszter – Kiskunhalasra bl.

Ritter Nándor – Kecskemét-Méntelekre missziói lp.

Weiner Zoltán – Kecskemétre bl.

Weiner-Legeza Luca – Kecskemétre bl.

SZÜLETETT:

Tóth-Imre Zita 1. gyermeke – János Márk

BUDAPEST-DÉL

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Bedekovics Péter Pál – Budapesti Református Egyetemi Misszióba vezető lp.

Faragóné Kincses Margit – Bp-Pesterzsébet-Klapka térről visszarendelve bl.

Horváth Ádám – Bp-Kelenföldre bl.

Kovácsi Krisztián – Dunántúlról Bp-Pesterzsébet-Klapka térre iskolai vallásánár

Lakatos Zsuzsanna – Bp-Déli Egyházmegyéből Bp-Budára bl.

Márkus Tamás András – a Károli Egyetemről Órmezőre bl.

Pető Gergő – Baár-Madas Gimnáziumba bl.

Pocsaji Miklós – Budapest-Kelenföldre hl.

Sebestyén Katalin – Királyhágómellékre távozott

Szász Lajos – Bp-Budafokra megválasztott lp.

Virág Balázs – Biáról Bp-Kispest-Wekerletelepre megválasztott lp.

Zsemberi-Szigyártó Éva – Bp-Pesterzsébet-Klapka térre iskolai intézeti lp.

SZÜLETETT:

Ablonczy Tamás 3. gyermeke – Mira

Dr. Németh Balázs 3. gyermeke – Ábel Balázs

NYUGDÍJBA MENT:

Börzsönyi János Béláné – Bp-Pesterzsébet-Szabótelep

Nagy Péter – Bp-Budafok

BUDAPEST-ÉSZAK

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Balog Zoltán – Bp-Németajkú Egyházközségben szüneteltetés után szolgálatát felvette

Bej Attila – Bp-Rákoscsabára sl.

Bobok Ágnes – Budapesti Református Egyetemi Misszióba bl.

Dani Eszter – Bp-Németajkú Egyházközségbe bl.

Győrffy Eszter Rozália – Budapesti Református Egyetemi Misszióból Bp-Fasorba bl.

Jani Livia – Bp-Rákoskeresztúrra bl.

Kozma Ferenc – Bp-Újpalotáról visszarendelve bl.

Marton Piroska – Bp-Fasorból visszarendelve bl.

Nógrádiné Kovács Alexandra – RMK Vakmisszióba bl.

Dr. Pétery-Schmidt Zsolt Máté – Lónyay Utcai Gimnáziumba iskolai intézeti lp.

Pógyor Judit – Bp-Rákoscsabára sl.

Skultétné Fekete Katalin – Bp-Kispest-Rózsatérről Bp-Rákoscsabára bl.

Wagana Anne Njeri – Bp-Skót Misszióból külföldre távozott

SZÜLETETT:

Édes Gábor 1. gyermeke – Ezra

Sebőkné Babos Boglárka Olimpia 2. gyermeke – Barnabás

DÉLPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Ács Mihály – Pándra hl.

Bálint László Áron – Pándra bl.

Gunyits Ottó Károly – Szigetszentmiklós-Kossuth utcából Kiskunlacházára bl.

Nyeső Ágnes – zsinati missziói osztályról Halásztelekre iskolai intézeti lp.

Oláh Pál Olivér – Szigetszentmiklós-Kossuth utcába bl.

Pető Balázs Zsolt – Halásztelekről visszarendelve

Stummerné Nagy Ágnes – Szolnokról Dunántúlra távozott

SZÜLETETT:

Galsi Árpád 7. gyermeke – Teodor Henrik

Lovadi István 3. gyermeke – Villő

NYUGDÍJBA MENT:

Ágoston Géza Lajos – Pánd

Bóna Zoltán Sándorné – Dunavarsány

ÉSZAKPEST

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Andrási Márta Dóra – Tinnye-Piliscsabára bl.

Czuni-Kenyeres József – Peröcsényből az Északpesti Egyházmegyébe bl.

Demeter Bence Sebestyén – Budakalászra sl.

Matyó Lajos – Peröcsény-Vámosmikolára hl.

Molnár Melinda – Balassagyarmatra bl.

Tamás Balázs – Kiskunlacházáról Szokolyára megválasztott lp.

TOLNA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Farkas Levente – Bölcskére megválasztott lp.

Dr. Görgey Géza – Kölesdre hl.

Szerdahelyi Józsefné – Bölcskére hl.

Véghné Sándor Emma – Szolnokról Gerjenbe missziói lp.

VÉRTESALJA

ÚJ HELYEN SZOLGÁL:

Dombi Ferenc – Válra hl.

Farkas Balázs István - szombatfélévre

Tavaszkristóf – Iváncsára megválasztott lp.

Tavaszné Kertész Ilona – Iváncsára bl.

ELHUNYT NYUGDÍJAS LELKIPÁSZTOROK:

Dr. Aranyos Zoltán – zsinati hivatal

Id. Bán Béla – Dunapataj

Dunamelléki Református Egyházkerületi Közlöny
a Dunamelléki Református Egyházkerület hivatalos időszaki lapja
1092 Budapest, Ráday u. 28.

Felelős szerkesztő: Szabó Ferenc lelkeszi főjegyző
Szerkesztő: Kardos Ábel püspöki titkár
e-mail: ph@raday28.hu
